

De pœna decedentium cum solo originali (De Bapt. § 3.)

XXVI.

§ 29. Doctrina, quæ velut fabulam Pelagianam explodit locum illum inferorum (quem limbi puerorum nomine fideles passim designant), in quo animæ decedentium cum sola originali culpa pœna damni citra pœnam ignis puniuntur;

Perinde ac si hoc ipso quod qui pœnam ignis remouent, inducerent locum illum, et statum medium expertem culpæ, et pœnæ inter regnum Dei et damnationem æternam, qualem fabulabantur Pelagiani,

Falsa, temeraria, in scholas catholicas injuriosa.

De sacramentis, ac primum de forma sacramentali cum adjuncta conditione. (De Bapt. § 12.)

XXVII.

§ 30. Deliberatio synodi, qua prætextu adhæisionis ad antiquos canones in casu dubii baptismatis propositum suum declarat de omittenda formæ conditionalis mentione,

Temeraria, praxi, legi, auctoritati Ecclesiæ contraria.

De participatione victimæ in sacrificio Missæ. (De Euch. § 6.)

XXVIII.

§ 31. Propositio synodi, qua postquam statuit victimæ participationem esse partem sacrificio essentialem, subjungit, non tamen se damnare ut illicitas missas illas, in quibus adstantes sacramentaliter non communicant, ideo quia isti participant licet minus perfecte de ipsa victima, spiritu illam recipiendo;

Quatenus insinuat ad sacrificii essentiam deesse aliquid

in eo sacrificio, quod peragatur sive nullo adstante, sive adstantibus qui nec sacramentaliter, nec spiritualiter de victima participant : et quasi damnandæ essent ut illicitæ missæ illæ in quibus, solo sacerdote communicante, nemo adsit qui sive sacramentaliter, sive spiritualiter communicet,

Falsa, erronea, de hæresi suspecta, eamque sapiens.

De ritus consecrationis efficacia. (De Euch. § 2.)

XXIX.

§ 32. Doctrina synodi, qua parte tradere instituens fidei doctrinam de ritu consecrationis, remotis quæstionibus scholasticis circa modum quo Christus est in Eucharistia, a quibus parochos docendi munere fungentes abstinere hortatur, duobus his tantum propositis : 1° Christum post consecrationem vere, realiter, substantialiter esse sub speciebus; 2° tunc omnem panis et vini substantiam cessare solis remanentibus speciebus, prorsus omittit ullam mentionem facere transsubstantiationis, seu conversionis totius substantiæ panis in corpus, et totius substantiæ vini in sanguinem, quam velut articulum fidei Tridentinum concilium definivit, et quæ in solemnī fidei professione continetur;

Quatenus per inconsultam istiusmodi suspiciosamque omissionem notitia subtrahitur tum articuli ad fidem pertinentis, tum etiam vocis ab Ecclesia consecratæ ad illius tuendam professionem adversus hæreses, tenditque adeo ad ejus oblivionem inducendam, quasi ageretur de quæstione mere scholastica,

Perniciosa, derogans expositioni veritatis catholicæ circa dogma transsubstantiationis, favens hereticis.

De applicatione fructus sacrificii. (De Euch. § 8.)

XXX.

§ 33. Doctrina synodi, qua dum profitetur credere sacrificii oblationem extendere se ad omnes, ita tamen ut in

liturgia fieri possit specialis commemoratio aliquorum tum vivorum quam defunctorum, precando Deum peculiari-ter pro ipsis; dein continuo subjicit: Non tamen quod credamus in arbitrio esse sacerdotis applicare fructus sacrificii cui vult, imo damnamus hunc errorem velut magnopere offendentem jura Dei qui solus distribuit fructus sacrificii cui vult, et secundum mensuram quæ ipsi placet: unde et consequenter traducit velut falsam opinionem invec- tam in populum, quod illi qui elemosynam subministrant sacerdoti sub conditione quod celebret unam missam, specialem fructum ex ea percipiant;

Sic intellecta, ut præter peculiarem commemorationem et orationem specialis ipsa oblatio, seu applicatio sacrificii, quæ sit a sacerdote, non magis prosit, cæteris paribus illis pro quibus applicatur, quam aliis quibusque; quasi nullus specialis fructus proveniret ex speciali applicatione, quam pro determinatis personis, aut personarum ordinibus faciendam commendat ac præcipit Ecclesia, speciatim a pastoribus pro suis ovibus; quod velut ex divino præcepto descendens a sacra Tridentina synodo diserte est expressum,

Sess. 23, cap. 1 de Reform.

Bened. XIV, constit. *Cum semper oblatas*, § 2.

Falsa, temeraria, perniciosa, Ecclesiæ injuriosa, inducens in errorem alias damnatum in Vicleffo.

De convenienti ordine in cultu servando (De Euch. § 5.)

XXXI.

§ 34. Propositio synodi enuntians conveniens esse pro divinarum officiorum ordine, et antiqua consuetudine, ut in unoquoque templo unum tantum sit altare, sibi que adeo placere morem illum restituere,

Temeraria, perantiquo, pio multis abhinc sæculis in Ecclesia præsertim latina vigenti et probato mori injuriosa.

Ibid.

XXXII.

Item præscriptio vetans ne super altaria sacrarum reliquiarum thecæ floresve apponantur,

Temeraria, pio ac probato Ecclesiæ mori injuriosa.

Ibid. § 6.

XXXIII.

Propositio synodi, qua cupere se ostendit ut causæ tollerentur, per quas ex parte inducta est oblivio principiorum ad liturgiæ ordinem spectantium, *revocando illam ad majorem rituum simplicitatem, eam vulgari lingua exponendo, et elata voce proferendo;*

Quasi vigens ordo liturgiæ ab Ecclesia receptus, et probatus aliqua ex parte manasset ex oblivione principiorum, quibus illa regi debet,

Temeraria, piarum aurium offensiva, in Ecclesiam contumeliosa, favens hæreticorum in eam conviciis.

De ordine pœnitentiæ. (De Pœnit. § 7.)

XXXIV.

§ 35. Declaratio synodi, qua postquam præmisit ordinem pœnitentiæ canonicæ sic ad Apostolorum exemplum ab Ecclesia statutum fuisse, ut esset communis omnibus, nec tantum pro punitione culpæ, sed præcipue pro dispositione ad gratiam, subdit, se *in ordine illo mirabili, et augusto totam agnoscere dignitatem sacramenti adeo necessarii, liberam a subtilitatibus, quæ ipsi decursu temporis adjunctæ sunt;*

Quasi per ordinem, quo sine peracto canonicæ pœnitentiæ cursu hoc sacramentum per totam Ecclesiam administrari consuevit, illius fuisset dignitas imminuta,

Temeraria, scandalosa, inducens in contemptum dignitatis sacramenti, prout per Ecclesiam totam consuevit administrari, Ecclesie ipsi injuriosa.

De Pœnit. § 10, n. 24.

XXXV.

Propositio his verbis concepta : *Si charitas in principio semper debilis est, de via ordinaria ad obtinendum augmentum hujus charitatis, oportet ut sacerdos præcedere faciat eos actus humiliationis et pœnitentiæ, qui fuerunt omni ætate ab Ecclesia commendati; redigere hos actus ad paucas orationes, aut ad aliquod jejunium post jam collatam absolutionem, videtur potius materiale desiderium conservandi huic sacramento nudum nomen pœnitentiæ, quam medium illuminatum, et aptum ad augendum illum fervorem charitatis, qui debet præcedere absolutionem, longe quidem absumus ab improbanda praxi imponendi pœnitentias etiam post absolutionem adimplendas : si omnia nostra bona opera semper adjunctos habent nostros defectus, quanto magis vereri debemus ne plurimas imperfectiones admiserimus in difficillimo et magni momenti opere nostræ reconciliationis;*

Quatenus innuit pœnitentias, quæ imponuntur adimplendæ post absolutionem, spectandas potius esse velut supplementum pro defectibus admissis in opere Nostræ reconciliationis, quam ut pœnitentias vere sacramentales, et satisfactorias pro peccatis confessis : quasi ut vera ratio sacramenti non nudum nomen servetur, oporteat de via ordinaria ut actus humiliationis et pœnitentiæ, qui imponuntur per modum satisfactionis sacramentalis, præcedere debeant absolutionem,

Falsa, temeraria, communi praxi Ecclesie injuriosa, inducens in errorem hæreticali nota in Petro de Osma confixum.

De prævia necessaria dispositione pro admittendis pœnitentibus ad reconciliationem. (De Grat. § 15.)

XXXVI.

§ 36. *Doctrina synodi, qua postquam præmisit : Quando habebuntur signa non æquivoca amoris Dei dominantis in corde hominis, posse illum merito judicari dignum qui admittatur ad participationem sanguinis Jesu Christi, quæ sit in sacramentis, subdit, supposititias conversiones, quæ fiunt per attritionem, nec efficaces esse solere, nec durabiles : consequenter pastorem animarum debere insistere signis non æquivocis charitatis dominantis, antequam admittat suos pœnitentes ad sacramenta, quæ signa, ut deinde tradit (§ 18), Pastor deducere poterit ex stabili cessatione a peccato, et fervore in operibus bonis, quem insuper fervorem charitatis perhibet (de Pœnit. § 10) velut dispositionem, quæ debet præcedere absolutionem ;*

Sic intellecta, ut non solum contritio imperfecta, quæ passim attritionis nomine donatur, etiam quæ juncta sit cum dilectione, qua homo incipit diligere Deum tanquam omnis justitiæ fontem, nec modo contritio charitate formata, sed et fervor charitatis dominantis, et ille quidem diuturno experimento per fervorem in operibus bonis probatus, generaliter et absolute requiratur, ut homo ad sacramenta, et speciatim pœnitentes ad absolutionis beneficium admittantur,

Falsa, temeraria, quietis animarum perturbativa, tutæ ac probatæ in Ecclesia praxi contraria, sacramenti efficaciæ detrahens et injuriosa.

De auctoritate absolventi. (De Pœnit. § 10, n. 6.)

XXXVII.

§ 37. *Doctrina synodi, quæ de auctoritate absolventi accepta ordinationem enuntiat post institutionem diocesium et parochiarum conveniens esse ut quisque judicium*

hoc exerceat super personas sibi subditas sive ratione territorii, sive jure quodam personali, propterea quod aliter confusio induceretur et perturbatio;

Quatenus post institutas diœceses et parochias enuntiat tantummodo *conveniens esse ad præcavendam confusionem, ut absolvendi potestas exerceatur super subditos; sic intellecta tanquam ad validum usum hujus potestatis non sit necessaria ordinaria, vel subdelegata illa jurisdictio, sine qua Tridentinum declarat nullius momenti esse absolutionem a sacerdote prolatam,*

Falsa, temeraria, pernicioza, Tridentino contraria et injuriosa, erronea.

Ibid. § 11.

XXXVIII.

Item doctrina, qua postquam synodus professæ est se non posse non admirari illam adeo venerabilem disciplinam antiquitatis, quæ, ut ait, ad pœnitentiam non ita facile, et forte nunquam eum admittebat, qui post primum peccatum et primam reconciliationem relapsus esset in culpam, subjungit, *per timorem perpetuæ exclusionis a communione et pace, etiam in articulo mortis, magnum frenum illis injectum iri, qui parum considerant malum peccati, et minus illud timent,*

Contraria can. 13 concilii Nicæni I, Decretali Innocentii I ad Exuperium Tholos. tum et Decretali Cælestini I ad episcopos Viennens. et Narbonens. provinciæ, redolens pravitatem, quam in ea Decretali sanctus pontifex exhorret.

De peccatorum venialium confessione. (De Pœnit. § 12.)

XXXIX.

§ 38. Declaratio synodi de peccatorum venialium confessione quam optare se ait non tantopere frequentari, ne nimium contemptibiles reddantur hujusmodi confessiones,

Temeraria, pernicioza, sanctorum ac piorum præci a S. conc. Trid. probatæ contraria.

De indulgentiis. (De Pœnit. § 16.)

XL.

§ 39. Propositio, asserens *indulgentiam secundum suam præcisam notionem aliud non esse quam remissionem partis ejus pœnitentiæ, quæ per canones statuta erat peccanti;*

Quasi indulgentia præter nudam remissionem pœnæ canonicæ non etiam valeat ad remissionem pœnæ temporalis pro peccatis actualibus debitæ apud divinam justitiam,

Falsa, temeraria, Christi meritis injuriosa, dudum in art. 19 Lutheri damnata.

Ibid.

XLI.

Item in eo quod subditur, *scholasticos suis subtilitatibus inflatos invexisse thesaurum male intellectum meritorum Christi et sanctorum, et claræ notioni absolutionis a pœna canonica substituisse confusam, et falsam applicationis meritorum;*

Quasi thesauri Ecclesiæ, unde Papa dat indulgentias, non sint merita Christi et sanctorum,

Falsa, temeraria, Christi et sanctorum meritis injuriosa, dudum in art. 17 Lutheri damnata.

Ibid.

XLII.

Item in eo quod superaddit, *luctuosius adhuc esse quod chimerica isthæc applicatio transferri volita sit in defunctos,*

Falsa, temeraria, piarum aurium offensiva, in Romanos

Pontifices, et in praxim et sensum universalis Ecclesie injuriosa, inducens in errorem hereticali nota in Petro de Osma confixum, iterum damnatum in artic. 22 Lutheri.

Ibid.

XLIII.

In eo demum quod impudentissime invehitur in tabellas indulgentiarum, altaria privilegiata, etc.,

Temeraria, piarum aurium offensiva, scandalosa, in summos Pontifices atque in praxim tota in Ecclesia frequentatam contumeliosa.

De reservatione casuum (De Pœnit. § 19.)

XLIV.

§ 40. Propositio synodi, asserens reservationem casuum nunc temporis aliud non esse quam improvidum ligamen pro inferioribus sacerdotibus, et sonum sensu vacuum pro pœnitentibus assuetis non admodum curare hanc reservationem,

Falsa, temeraria, male sonans, perniciosa, concilio Tridentino contraria, superioris hierarchicæ potestatis lesiva.

Ibid.

XLV.

Item de spe quam ostendit fore ut reformato Rituali, et ordine pœnitentiæ nullum amplius locum habituræ sint hujusmodi reservationes;

Prout attentata generalitate verborum innuit per reformationem Ritualis et ordinis pœnitentiæ factam ab episcopo, vel synodo, aboleri posse casus quos Tridentina synodus (sess. 14, c. 7) declarat Pontifices maximos potuisse pro

suprema potestate sibi in universa Ecclesia tradita peculiari suo iudicio reservare,

Propositio falsa, temeraria concilio Tridentino et summorum Pontificum auctoritati derogans et injuriosa.

De censuris. (De Pœnit. §§ 20, 22.)

XLVI.

§ 41. Propositio, asserens effectum excommunicationis exteriorem duntaxat esse, quia tantummodo natura sua excludit ab exteriore communicatione Ecclesie;

Quasi excommunicatio non sit pœna spiritualis, ligans in cœlo, animas obligans,

Ex S. Aug. ep. 250. Auxilio episcop. tract. 50 in Joann. n. 12,

Falsa, perniciosa, in art. 23 Lutheri damnata, ad minus erronea.

§§ 21, 23.

XLVII.

Item quæ tradit necessarium esse juxta leges naturales et divinas, ut sive ad excommunicationem, sive ad suspensionem præcedere debeat examen personale, atque adeo sententias dictas ipso facto, non aliam vim habere, nisi seriæ comminationis sine ullo actuali effectu,

Falsa, temeraria, perniciosa, Ecclesie potestati injuriosa, erronea.

§ 22.

XLVIII.

Item quæ pronuntiat inutilem ac vanam esse formulam nonnullis abhinc sæculis inductam absolvendi generaliter ab excommunicationibus, in quas fidelis incidere potuisset,

Falsa, temeraria, praxi Ecclesie injuriosa.

§ 24.

XLIX.

Item quæ damnat ut nullas et invalidas suspensiones ex informata conscientia,

Falsa, perniciosa, in Trid. injuriosa.

Ibid.

L.

Item in eo quod insinuat soli episcopo fas non esse uli potestate quam tamen ei differt Tridentinum (sess. 14, c. 1, de Ref.) suspensionis ex informata conscientia legitime intelligendæ,

Jurisdictionis prælatorum Ecclesiæ læsiva.

—
De Ordine. (De Ordine § 4.)

LI.

§ 42. Doctrina synodi, quæ perhibet, in promovendis ad ordines hanc de more, et instituto veteris disciplinæ rationem servari consuevisse, *ut si quis clericorum distinguebatur sanctitate vitæ, et dignus æstimabatur qui ad ordines sacros ascenderet, ille solitus erat promoveri ad diaconatum, vel sacerdotium, etiamsi inferiores ordines non suscepisset: neque tum talis ordinatio dicebatur per saltum, ut postea dictum est.*

§ 5.

LII.

Item quæ innuit non alium titulum ordinationum fuisse, quam deputationem ad aliquod speciale ministerium, qualis præscripta est in concilio Chalcedonensi: subjungens (§ 6), quamdiu Ecclesia sese his principiis in delectu

sacrorum ministrorum conformavit, ecclesiasticum ordinem floruisse, verum beatos illos dies transiisse, novaque principia subinde introducta, quibus corrupta fuit disciplina in delectu ministrorum sanctuarii.

§ 7.

LIII.

Item quod inter hæc ipsa corruptionis principia refert, quod recessum sit a vetere instituto, quo, ut ait (§ 3), Ecclesia insistens Apostoli vestigiis neminem ad sacerdotium admittendum statuerat, nisi qui conservasset innocentiam baptismalem;

Quatenus innuit corruptam fuisse disciplinam per decreta et instituta,

1° Sive quibus ordinationes per saltum vetitæ sunt;

2° Sive quibus pro ecclesiarum necessitate et commoditate probatæ sunt ordinationes sine titulo specialis officii, velut speciatim a Tridentino ordinatio ad titulum patrimonii: salva obedientia, qua sic ordinati ecclesiarum necessitatibus deservire debent iis obeundis officiis, quibus pro loco ac tempore ab episcopo admoti fuerint, quemadmodum ab apostolicis temporibus in primitiva Ecclesia fieri consuevit;

3° Sive quibus jure canonico facta est criminum distinctio, quæ delinquentes reddunt irregulares: quasi per hanc distinctionem Ecclesia recesserit a spiritu Apostoli, non excludendo generaliter et indistincte ab ecclesiastico ministerio omnes quoscumque qui baptismalem innocentiam non conservassent,

Doctrina singulis suis partibus falsa, temeraria, ordinis pro ecclesiarum necessitate et commoditate inducti perturbativa, in disciplinam per canones, et speciatim per Trid. decreta probatam, injuriosa.

§ 23.

LIV.

Item quæ velut turpem abusum notat unquam prætere-
dere eleemosynam pro celebrandis missis, et sacramentis
administrandis, sicuti et accipere quemlibet proventum
dictum *stolæ*, et generatim quodcumque stipendium et ho-
norum, quod suffragiorum aut cujuslibet parochialis
functionis occasione offerretur;

Quasi turpis abusus crimine notandi essent ministri Ec-
clesiæ, dum secundum receptum et probatum Ecclesiæ
morem et institutum utuntur jure promulgato ab Apostolo
accipiendi temporalia ab his quibus spiritualia minis-
trantur,

*Falsa, temeraria, ecclesiastici ac pastoralis juris læsiva,
in Ecclesiam ejusque ministros injuriosa.*

§ 14.

LV.

Item qua vehementer optare se profitetur, ut aliqua
ratio inveniretur minutuli cleri (quo nomine inferiorum
ordinum clericos designat) a cathedralibus et collegiatis
submovendi, providendo aliter, nempe per probos, et pro-
vectioris ætatis laicos, congruo assignato stipendio, minis-
terio inserviendi missis et aliis officiis velut acolythi, etc.,
ut olim, inquit, fieri solebat, quando ejus generis officia,
non ad meram speciem pro majoribus ordinibus susci-
piendis redacta erant.

Quatenus reprehendit institutum, quo cavetur, ut *mino-
rum ordinum functiones per eos tantum præstentur, exer-
ceanturve, qui in illis constituti adscriptive sunt* (Concil.
prov. IV. Mediol.): idque ad mentem Tridentini (sess. 23,
c. 17), ut sanctorum ordinum a diaconatu ad ostiariatum
functiones ab apostolicis temporibus in Ecclesia laudabili-
ter receptæ, et in pluribus locis aliquandiu intermissæ
juxta sacros canones revocentur, nec ab hæreticis tanquam
otiosæ traducantur,

*Suggestio temeraria, piarum aurium offensiva, eccle-
siastici ministerii perturbativa, servandæ, quoad fieri po-
test, in celebrandis mysteriis decentiæ imminutiva, et in
minorum ordinum munera et functiones, tum in discipli-
nam per canones, et speciatim per Trid. probatam injuriosa,
favens hæreticorum in eam conviciis et calumniis.*

§ 18.

LVI.

Doctrina, quæ statuit conveniens videri in impedimen-
tis canonicis, quæ proveniunt ex delictis in jure expressis
ullam unquam nec concedendam, nec admittendam esse
dispensationem,

*Æquitatis et moderationis canonicæ a sacro concilio Tri-
dentino probatæ læsiva, auctoritati et juribus Ecclesiæ
derogans.*

Ibid. § 22.

LVII.

Præscriptio synodi, quæ generaliter et indiscriminatim
velut abusum rejicit quæcumque dispensationem, ut
plus quam unum residentiæ beneficium uni eidemque
conferatur: item in eo quod subjungit, certum sibi esse
juxta Ecclesiæ spiritum plus quam uno beneficio tametsi
simplici neminem frui posse,

*Pro sua generalitate derogans moderationi Tridentini, sess.
7, c. 5, et sess. 24, c. 17.*

*De sponsalibus et matrimonio. (Libel. memor. circa spon-
salia, etc., § 2.)*

LVIII.

§ 43. Propositio, quæ statuit sponsalia proprie dicta
actum mere civilem continere, qui ad matrimonium cele-

brandum disponit, eademque civilium legum præscripto omnino subjacere;

Quasi actus disponens ad sacramentum non subiaceat sub hac ratione juri Ecclesiæ,

Falsa, juris Ecclesiæ quoad effectus etiam e sponsalibus vi canonicarum sanctionum profluentes læsiva, disciplinæ ab Ecclesia constitutæ derogans.

De matrim. §§ 7, 11, 12.

LIX.

Doctrina synodi, asserens ad supremam civilem potestatem duntaxat originarie spectare contractui matrimonii apponere impedimenta ejus generis quæ ipsum nullum reddunt, dicunturque dirimentia, quod jus originarium præterea dicitur cum jure dispensandi essentialiter connexum, subjungens, supposito assensu, vel conniventia principum potuisse Ecclesiam juste constituere impedimenta dirimentia ipsum contractum matrimonii;

Quasi Ecclesia non semper potuerit, ac possit in christianorum matrimoniis jure proprio impedimenta constituere, quæ matrimonium non solum impediunt, sed et nullum reddant quoad vinculum, quibus christiani obstructi teneantur etiam in terris infidelium, in eisdemque dispensare,

Canonum 3, 4, 9, 12, sess. 24 Concil. Trid. eversiva, hæretica.

Cit. libel. memor. circa sponsal. § 10.

LX.

Item rogatio synodi ad potestatem civilem, ut e numero impedimentorum tollat cognationem spirituales, atque illud quod dicitur publicæ honestatis, quorum origo reperitur in Collectione Justiniani, tum ut restringat impedimentum affinitatis et cognationis ex quacumque licita aut illicita conjunctione provenientis ad quartum gradum juxta civilem

computationem per lineam lateralem et obliquam, ita tamen ut spes nulla relinquatur dispensationis obtinendæ;

Quatenus civili potestati jus attribuit sive abolendi, sive restringendi impedimenta Ecclesiæ auctoritate constituta vel comprobata: item qua parte supponit Ecclesiam per potestatem civilem spoliari posse jure dispensandi super impedimentis ab ipsa constitutis vel comprobatis,

Libertatis ac potestatis Ecclesiæ subversiva, Tridentino contraria, ex hæreticali supra damnato principio profecta.

De officiis, exercitationibus, institutionibus ad religiosum cultum pertinentibus;

Et primum de adoranda humanitate Christi. (De Fide, § 3.)

LXI.

§ 44. Propositio, quæ asserit adorare directe humanitatem Christi, magis vero aliquam ejus partem, fore semper honorem divinum datum creaturæ;

Quatenus per hoc verbum directe intendat reprobare adorationis cultum, quem fideles dirigunt ad humanitatem Christi, perinde ac si talis adoratio, qua humanitas, ipsaque caro vivifica Christi adoratur non quidem propter se et tanquam nuda caro, sed prout unita divinitati, foret honor divinus impertitus creaturæ, et non potius una eademque adoratio, qua verbum incarnatum cum propria ipsius carne adoratur,

Ex concil. C. P. V. Gen. can. 9,

Falsa, captiosa, pio ac debito cultui humanitati Christi a fidelibus præstito ac præstando detrahens et injuriosa.

De orat. § 10.

LXII.

Doctrina, quæ devotionem erga sacratissimum cor Jesu

rejjicit inter devotiones quas notat velut novas, erroneas, aut saltem periculasas;

Intellecta de hac devotione, qualis est ab apostolica Sede probata,

Falsa temeraria, pernicioſa, piarum aurium offeñſiva, in apostolicam Sedem injuriosa.

De orat. § 10, et Append. n. 32.

LXIII.

Item in eo quod cultores cordis Jesu hoc etiam nomine arguit, quod non advertant sanctissimam carnem Christi, aut ejus partem aliquam, aut etiam humanitatem totam cum separatione, aut præcisione a divinitate adorari non posse cultu latriæ;

Quasi fideles cor Jesu adorarent cum separatione vel præcisione a divinitate, dum illud adorant, ut est cor Jesu, cor nempe personæ Verbi, cui inseparabiliter unitum est, ad eum modum, quo exsanguie corpus Christi in triduo mortis sine separatione aut præcisione a divinitate adorabile fuit in sepulcro,

Captiosa, in fideles cordis Christi cultores injuriosa.

De ordine præscripto in piis exercitationibus obeundis. (De orat. § 14. Append. n. 34.)

LXIV.

§ 45. Doctrina, quæ velut superstitiosam universe notat *quæcumque efficaciam, quæ ponatur in determinato numero precum et piarum salutationum;*

Tanquam superstitiosa censenda esset efficacia, quæ sumitur non ex numero in se spectato, sed ex præscripto Ecclesiæ certum numerum precum, vel externarum actionum præfinientis pro indulgentiis consequendis, pro adimplendis penitentiis, et generatim pro sacro et religioso cultu rite et ex ordine peragendo,

Falsa, temeraria, scandalosa, pernicioſa, pietati fidelium injuriosa, Ecclesiæ auctoritati derogans, erronea.

De Pœnit. § 10.

LXV.

Propositio enuntians *irregularem strepitum novarum institutionum, quæ dictæ sunt exercitia, vel missiones..... forte nunquam, aut saltem perraro eo pertingere ut absolutam conversionem operentur, et exteriores illos commotionis actus, qui apparuere, nil aliud fuisse quam transeuntia naturalis concussionis fulgura,*

Temeraria, male sonans, pernicioſa, mori pio salutariter per Ecclesiam frequentato, et in verbo Dei fundato injuriosa.

De modo jungendæ vocis populi cum voce Ecclesiæ in precibus publicis. (De orat. § 24.)

LXVI.

§ 46. Propositio asserens fore contra apostolicam præxim et Dei consilia, nisi populo faciliores viæ pararentur vocem suam jungendi cum voce totius Ecclesiæ;

Intellecta de usu vulgaris linguæ in liturgicas preces inducendæ,

Falsa, temeraria, ordinis pro mysteriorum celebratione præscripti perturbativa, plurium malorum facile productrix.

De lectione sacræ Scripturæ. (Ex nota in fine Decr. de Gratia.)

LXVII.

§ 47. Doctrina perhibens a lectione sacrarum Scripturarum non nisi veram impotentiam excusare, subjungens ultro se prodere obscurationem, quæ ex hujusce præcepti neglectu orta est super primarias veritates religionis,